

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 9 * DECEMBER 1945 * AARGANG 28

Vær ren i Tanke, Ord og Handling

MAANEDENS VERS

*Der er noget i Luften, jeg ved ikke hvad,
som Foraar, skønt Skoven har mistet hvert Blad.
Der er noget i Luften
som Rosernes Duften
som Fuglenes Fryd,
skønt Rosen er falmet, og Fuglen er draget
mod Syd.*

*Der er noget i Luften, som gør mig saa glad,
som frisker mit Hjerte i Ungdommens Bad.
Der er noget herinde,
et straalende Minde
om Kærter og Sang,
om Julen derhjemme, derhjemme hos Moder
en Gang.*

*Der er noget i Luften, et Barndommens Bud,
som lyser imod mig som Stjernen fra Gud,
som leder mig stille
til Frelseren lille
med Barndommens Fryd,
skønt Barndommen flygted som Fuglen, der
drager mod Syd.*

*Oh, kom til os alle, Du Højtidens Drot,
om Lokken er gylden, om Haaret er graat.
Udbred Dine Hænder,
mens Lysene brænder,
og skænk mig Din Fred.
Thi evig, ja evig, er Glæden, naar Du følger med.
Vilhelm Gregersen.*

Kære Spejdere!

Lad mig først ønske jer en god Jul og en glad Jul uden den Utryghed og det Mørke, der har ruget over os i Krigens Aar.

Julen er de store Muligheders Tid, fordi den giver Hjertet Lov at være med. Til daglig har vi alle sammen, store og smaa, saa altfor travlt, der bliver saa faa Stunder, hvor vi kan sidde stille og bare glæde os over, at vi er til. Det er Synd, at det er blevet saadan.

Vi trænger jo til at have det lidt stille og hjertegodt sommetider, til bare at fornemme, at vi lever. Vi kender den Trang fra Sommerlejren, hvor det er godt efter en varm og arbejdsom Dag at slaa sig ned ved Lejrbaalet; mens Verden bliver stille og reder til Nat at sidde og bare glæde sig over Dagen, der gik godt, over Nuet, der er saa fredeligt og godt, og over Dagen, der skal komme med alle sine Eventyr.

Og med Julen er det ligesaadan. Et travlt Aar er ved at gaa paa Hæld, og særlig travlt blev det paa det sidste, hvor de sidste Gaver skulde laves, og den sidste hjælpende Haand skulde rækkes Moderen i hendes Juletravlhed, og den sidste lille Idé pakkes ind i et pænt Papir med rødt Baand om. Og nu er det for Alvor Jul, og den vældige Følelse af Samhörighed med sine egne og af, at paa denne ene Aften vil de allerfleste Mennesker gøre deres bedste for at glæde andre, kommer til os som en stor og vældig Mulighed, vi saa gerne vilde bære med os ind i det nye Aars Januartaager.

Spejdere, store og smaa! Jeg ønsker noget ud over alle Grænser for jer i det nye Aar! Verden er syg og dødtræt, de kloge skændes om Fremtiden og om Atombomber, de taler om evindelig Fred, men de tror ikke paa den, fordi de ikke har Tillid til hinanden. Det, jeg ønsker for jer, er intet mindre, end at I med grænselos Fortrøstning og Tillid til Livet selv gaar ind i det nye Aar, og at I med jeres unge, hede Hjerters Varme maa gaa ind for en ny Tid, en bedre Tid, en sundere Tid.

Lad de kloge med de knivskarpe Hjerner skændes om Veje og Grænser, om Dødsstraf og Udrensninger. Men det unge, varme Hjerte gaar sine egne Veje.

Hvordan skulde det lade sig gøre? spørger de mest skeptiske af jer og peger paa Avisernes Overskrifter. Og jeg bliver jer Svar skyldig, — men læs endnu engang H. C. Andersens Historie om Snedronningen, om den lille Gerda, der gaar gennem hele Verden for at finde sin lille Kay og finder ham i et Palads, hvis Vægge er den flygende Sne, og hvis Døre og Vinduer er den skærende Blæst. Og hun udretter det umulige kun i Kraft af sit lille varme, rene Hjerte.

Og hvad maa saa ikke Millioner af unge, varme, rene Hjerter kunne naa — sely i en Verden, der er kold som den flygende Sne i sin Ulyksalighed?

Jeg ønsker dig en god Jul, Spejder, og et varmt Hjerte i det nye Aar!

Sannesofie

Nu strenges Vinteren over Europa!

Vil I være med til at hjælpe Spejdere i andre Lande?

Mennesker, som kommer hjem fra Sverige, der gennem hele Krigsperioden har været intet mindre end det forjættede Land for os med sit Lys og sine Varer, siger, at vi ser lidt lurvede ud i vort sammenflickede og vendte Tøj. Andre, der er kommet hjem efter mange Aars Udlændighed, klager over, at Danskerne, der før var saa venlige at se paa, er blevet haarde i Trækkene og ikke saa nemme til Smil.

Men vi lever jo da, og vi lever godt i Forhold til næsten hele det øvrige Europa. Vi er maaske nok lidt lurvede, men de fleste har endnu Tøj at dække sig med for Vinteren, og vore Madrationer er rigelige.

De, som vender hjem fra Finland, Holland og Tyskland fortæller om Vareknapheden dér, om de meget karige Rationer, — om Sporvogne med smadrede Ruder, der kører gennem bombeødelagte Gader og smider deres Last af Roer foran Grøntforretninger, Roer, som skal redde det Kvarters Mennesker fra maaske at dø af Sult.

Det har været et mildt Efteraar over det meste af Europa. Nu staar Vinteren for Døren, Vejret lugtede i Morges af Sne. De kloge siger, at en streng Vinter vil redde os fra Epidemier og Pest, men de ved ogsaa, at en streng Vinter betyder, at Tusinder, maaske Millioner af Mennesker skal dø af Sult og Kulde.

Tænk paa, hvad det vil sige, Du som aldrig har hørt, at nu kunde Du ikke faa mere Brød, som højst har hørt sidst paa Rationeringsperioden, at nu kunde Du ikke faa mere Smør, men at Du kunde vælge, om Du vilde have Fedt eller Marmelade paa dit Brød!

Vi har hørt nok fra Norge og Finland til, at vi ved, at at Tusinder af Mødre af Hjertet ved, hvad det vil sige at bede: *Giv os i Dag vort daglige Brød!* De ved, at deres Børn er sultne, at det er katastrofalt for dem, om de ikke snart faar Mad, og at det ikke er sikkert, at det kan skaffes dem i Morgen!!

Har Du tænkt paa det, Spejder? Du som er ung og groende, og faar den Næring, Du behøver for at gro. Vel er der meget, vi heller ikke kan faa, men vi er frie og vi har det daglige Brød. *Og vi har mere end det*, og nu er det paa Tide, at vi faar organiseret et virkeligt Hjælpearbejde.

Vi spørger jer derfor: **Vil I være med til at sende Madpakker til sultne Spejderkammerater i andre Lande? De har Brug for og venter paa Jeres Hjælp NUI!**

Vi er mange Troppe i Danmark, flere Hundrede, og endnu flere Patruljer. Det er ikke uoverkommeligt for en Trop, ej heller for en god Patrulje at paatage sig at sørge for en norsk, en finsk, en sydslesvigsk eller en hollandsk Pigespejderpatrulje og sende dem en Pakke en Gang om

Maaneden — oftere kan det ikke lade sig gøre. I alle de mange Krigsaar har vi maattet gaa stille med Dørene, og har derfor ikke kunnet paatage os et samlet Hjælpearbejde i Korpsen, først nu er vi i Stand til at vise, hvad vi duer til, og om vi har bevaret Hjertet paa det rette og det varmeste Sted.

Og vi er saa overbevist om, at I vil hjælpe, at vi allerede har sat os i Forbindelse med Pigespejderkorpsene i Finland, Holland, Slesvig og Norge for at faa Adresser paa Patruljer, hvor Gavepakker med Mad fra Danmark vil være særlig velkomne, og jeg ved, at vi kan faa mange flere Adresser, end vi har bedt om i første Omgang, og det haaber jeg, at vi faar Brug for. Tal med jeres Tropsfører og med de andre Patruljer, og regn ud, om jeres Trop kan „adoptere“ een eller flere Patruljer, og fra hvilke Lande, de skal være. *Men naar I begynder, gælder det om at blive ved Resten af Vinteren*, I maa hellere paatage jer at sørge for een Adresse og gøre det godt, fremfor at tage to eller tre og saa ikke kunne gennemføre det. Hvordan I skal faa Adresser og bære jer ad med at sende Pakkerne, kan jeres Tropsfører læse i Førerbladet og fortælle jer om.

Maaske vil I nu hævde, at det ligger uden for jeres økonomiske Rækkevidde at præstere en Gavepakke om Maaneden Vinteren igennem. Men det, det drejer sig om, er jo først og fremmest, at I faar sat Arbejdet i Gang, I vil sikkert gennem Bekendte og Venner og Handlende kunne faa samlet Madvarer sammen. Mange Mennesker vil hellere end gerne være med i et saadant Arbejde, men de har ikke Raad til at sende en hel Pakke hver Maaned, har ikke Tid til at pakke den, men vil gerne give deres Bidrag til en. I skal finde dem, der gerne skærer en Spegepølse ned fra Loftet, finder et Stykke roget Spæk frem eller har en Daase Marmelade. I paatager jer Ulejligheden med at gaa rundt og samle det sammen. I kan ogsaa skaffe Penge til det gode Formaal, hvis I f. Eks. laver en lille Underholdning, sælger Husflid, laver Lotteri eller hvad I nu kan hitte paa. I kan regne med, at I skal bruge ca. 25 Kr. til hver Pakke, hvis I skal købe alle Varerne, og I skal skaffe de bedste Ting, der kan faas, som f. Eks. mild, fed Ost, Kødkonserver, Fedtstof, Ramona, Ovomaltine o. lign. — Fyld ikke Pakkerne med Knækbrød og Gryn, det kan de fleste skaffe selv, men for Resten vil det vel ikke vare længe, før I har en Korrespondance i Gang med jeres nye Venner, saa kan I jo skrive og spørge, hvad de helst vil have af de Ting, I kan skaffe. I maa ikke lægge Breve i Pakkerne, men skriv til jeres Patrulje samme Dag, I sender den af Sted, saa ved de, at den er paa Vej.

Og det, vi her opfordrer Jer allesammen til at være med i, er ikke en ny Leg. Det er Dødsens Alvor for mange

Mennesker. I, som har brændt af Længsel efter Opgaver i Krigens Aar, her ligger en Opgave for Jer, *en god Opgave og en selvsøgende Opgave*, og Korpset venter, at I alle, store og smaa, paa denne Maade giver en Hjælp til det nødlidende Europa.

Og vi venter, at I gaar ind for denne Hjælp med et godt Sind, en gavmild Haand og med den Hurtighed, som Situationen kræver!

Spejderchefen og Redaktøren.

★

Naar man tænker paa, at Spejderarbejdet i Norge var forbudt gennem 4 Aar indtil den 7. Maj, at alle deres Penge, Ejendele og Effekter blev beslaglagt af Tyskerne — at Norge endnu har tomme Butikker, i Forhold til vore, at Rationerne er knappe — saa skal der en god Portion Optimisme, Begejstring og Kraft til at planlægge Festligheder og samle Repræsentanter fra Nordens Lande hos sig.

Omtrent saadan var mine Tanker, før jeg rejste til Norge for at overbringe Det danske Pigespejderkorps's Lykønskning. Men kun til jeg mødte *Margrethe Parm* og Spejderne paa Oslo Østbanegaard.

En saa hjertelig og glad Velkomst, et godt og fast Haandtryk af Margrethe P. og ivrige Pigespejdere, som aldeles ikke tillod, at man selv bar noget af sin Bagage, end blot en Avis. De var storartede Værter, saa glade over at have udenlandske Spejderkammerater, Glæden var lige stor hver Dag og Afrejsedagen var virkelig en Sorg.

Jeg forstaar nu, at Norges K. F. U. K.-Spejdere maatte gribe denne Lejlighed til at samles med os udefra og faa Lov at vise os, at trods Vold og Magt, trods manglende

Postbox

6 Oslo Pigespejdere ønsker Korrespondance.
3: 14 Aar, 1: 15 Aar, 2: 17 Aar.

1 Blm.fører fra Oslo, 21 Aar, har 29 Blaamejser.

1 Tropsf. fra Oslo, 25 Aar, ønsker at veksle Spejderblade med en ligestillet. Er Medlem af Kredsbestyrelsen.

1 Tropsfører fra Sandnes, 24 Aar, 5 Pigesp. fra 19—22 Aar og 10 Pigesp. fra 13—17 Aar vil gerne i Forbindelse med danske. Tropsf. fra Sandnes stiller Besøg i Norge i Udsigt i en Lejr eller lign., skriver hun.

1 Tropsf., 27 Aar, fra Oslo — har været Spejder siden hun var 11 Aar — ønsker orrespKondance.

Husk Taalmodighed, naar I ønsker fjerne Lande, som jeg endnu ikke har opnaaet Forbindelse med.

Fromse.

Norges K.F.U.K.-Spejderes

25 Aars Fest

Midler og ydre Tegn, vil Spejdertanken og Spejderidealerne aldrig kunne knægtet og Baalet aldrig slukkes.

Det laa og ulmede under Besættelsen med mange stærke Gløder, og efter den 7. Maj, da Radioen forkyndte et særligt Budskab til Norges Spejdere: Gaa i Gang — straks, da samledes alle Oslos Spejdere i et kæmpemæssigt Fakkeltog mod Kongeslottet — og Baalet blussede op, flammende og stærkt som aldrig før. Idag stod Tusinder af Pige- og Drengespejdere tjenstvillige og rede til at lyde vort Motto: Vær beredt.

Den 2. November samledes Oslospejderne med mange, mange tilrejsende Spejderkammerater i 2 Kirker til Guds-tjeneste. Desuden var der Repræsentanter fra K. F. U. K.-Spejderne i Sverrig, svenske Flickors Scoutförbund, K. F. U. K.-Spejderne i Danmark samt vort eget Korps. Island kunde grundet paa vanskelige Rejseforhold ikke være til Stede, og Finland, som vi hver Dag havde i Tankerne, kunde heller ikke være med.

Efter Gudstjenesten samledes vi alle og marcherede i straalende Sol med den norske, svenske og danske Fane i Spidsen, anført af Forbundets Landschef, Frk. Josefina Barmann, til Kongeslottet, som ligger højt, frit og smukt for Enden af den navnkundige Carl Johansgate.

Det var et imponerende Tog, man anslog Tallet til ca. 4000 Spejdere, og til Trods for Uniformmangelen var hele Indtrykket absolut den gul-brune Farve, som Spejdernes

Bluser har. Maaske kom det af, at man havde samlet dem uden Uniformer i Midten, medens de yderste Fløje dannedes af Spejdere i Uniform.

Der var et Væld af Faner og Standere, som havde ført en gemt Tilværelse i en Aarrække og undgaaet den Forsmædelse at vaje over Hirden.

Ja, det var en festlig Parade, som tog Opstilling nedenfor Slotet, hvor Kronprinsfamilien tog imod paa Balkonen, smilende og nikkende.

Den norske Befolknings Beundring og Hyldest for den kongelige Familie er stor og hjertelig — og vi, der stod nedenfor Slottet, norske, svenske og danske, vi følte os som een stor Familie.

Om Eftermiddagen samledes vi til Førermiddag. Det havde ikke været saa nemt at faa nogen Restaurant til at bespise saa mange, vi var 300 Førere ialt.

Men det var lykkedes Korpsledelsen at blodgøre Forsyningsdepartementet saa meget, at man havde faaet en ekstra Tildeling. Vi sad til Bords fra Kl. 16—23.

Dog spiste vi ikke uafbrudt. En god Middag med endog Kødret og Blomkaalssuppe fik vi. Blomkaal købes paa Kort, og Kød er absolut ikke Hverdagsmad i Norge.

Taler og Sange afløste hinanden efter Middagen, og en vittig og elegant Toastmaster bidrog til at sætte Stemningen vældigt op.

Næste Dag var det Spejdernes Tur til at feste. Dagen fik en særlig Glans ved, at Margrethe Parm, Stifter af Forbundet og Spejderkonsulent, modtog H. M. Kongens Belønningsmedaille i Guld for sit store Arbejde for Norges kvindelige Ungdom. Jeg ved ikke, om Margrethes, hendes Arbejdskammeraters, Førernes eller Spejdernes Øjne var de mest glade. Det var, som om alle havde faaet hver sin Medaille.

Landschefen, *Josefine Barmann*, bød Kongen og Kongefamilien velkommen og tog os med paa en Lyntogsrejse gennem 25 Aar, saa Korpsets Historie stod lyslevende for os.

Derefter tog Kongen, til alle smaa og stores udelte Glæde, Ordet og takkede Spejderne, fordi de under Krigen havde været med til, hver paa sin Maade, at kæmpe for Norges Frihed. Kongen manede alle til, nu hvor Lov og Ret atter var sat i Højsædet, at være med til at bygge Landet op og faa alle Hjul sat i Sving, for kun ved fælles Hjælp og alles Indsats kunde de Saar, Norge havde faaet, heles.

Og saa hyldede vi Landet og Kongen og senere 25-Aars Jubilarerne med Hurraraab og Sang.

De fremmede Gæster overrakte deres Gaver, og til endeløs Jubel frembar 25 Spejdere fra Sveriges Flickors Scoutforbund ligesaa mange skinnende blanke Aluminiumskogekar, og hvad det betyder for et Korps, der absolut ingen Kogekar har, kan I nok tænke jer.

Et Sus gik igennem Forsamlingen, da Fru Elsa Cedergreen loftede Tæppet for de svenske K. F. U. K.-Spejders Gave, en Skrivemaskine. De norske Sekretærer faldt hinanden om Halsen af Henrykkelse. Fra Danmark modtog Jubilanten 25 Førerhaandbøger fra K. F. U. K.-Spejderne, og fra vort Korps en Spejderstatuette med Inskription og 45 Førerbladsabonnementer.

Hvad Norge har af musikalske Spejdere er utroligt! Til

denne Fest spillede endog en 12-aarig egne Kompositioner.

Seedorffs Digt: „Svanerne fra Norden“, blev læst paa klingende Norsk, mens 5 hvide Svaner slog sig ned foran Oplæseren og vore Landes Faner efterhaanden førtes ind af nationaldragt-klædte Spejdere.

Den 3die Dag festede vi med Mejsjerne i Oslos største Biograf. Under Krigen er næsten de fleste Mejsjer blevet flyvefærdige og fløj efter den 7. Maj over i Spejdernes Rækker. Men en Masse nye er kommet til, og de 1250 ivrige smaa Fugleunger, som vendte og drejede sig af Fryd over at sidde i lyserøde Plydesstole, var da ogsaa for Størstedelen civilklædte. Gule Tørklæder og Skindpipalukker eller de røde Tophuer, som blev alle nationale Nordmænds Hovedbeklædning, indtil Trudsel om Dødsstraf fik dem gemt, og saa enkelte, men meget beundrede og attraaede Skraahuier. Der var smaa og tynde, blege Mejsjer, men ogsaa struttende, sunde Jenter, maaske de havde været i Danmark i Sommer. Krig er en ond Tid for Børn. Men glade var de alle nu, og de sang og legede og spillede Alfekomedie, og Klavervirtuosen manglede heller ikke her.

Det var festlige Dage!

Noget af det, som betog mig mest af alt, var den rørende og inderlige Taknemlighed, som alle norske nærer for Danmark.

„Uden „Danskepakkene“ og „Danskessuppen“ ved vi ikke, hvorledes vi skulde være kommet igennem den onde Tid“ — var alles Mening. Naar jeg som dansk blev takket af ukendte Mennesker paa Gaden eller modtog smaa rørende Gaver — blev jeg først flov, fordi jeg syntes, at en enkelt Hjælp havde været saa ringe. Men derefter forstod jeg, at al Taknemligheden skulde tages til Indtægt for Danmark, for de Kvinder og Mænd, som fandt Udveje og som organiserede Indsamlingerne og Indkøbene, og for alle jer, som troligt gav jeres 10- eller 25-Øre til Skolens eller Troppens Norgesindsamling.

Vi danske Spejdere, som blev de heldige i denne Omgang at komme til Norge, blev trykket og taget til Hjertet af norske Venner — men det var alle jer, de favnede, og de glæder sig til Gensynet med jer.

Trods alt har den onde Tid givet os en stor Gave: et nærmere Venskab og en dybere Forstaaelse mellem Broderfolk.

Med nedenstaaende Vers sender de norske Spejdere jer deres Hilsen og — som synligt Bevis — en lille Træskaal med Inskription.

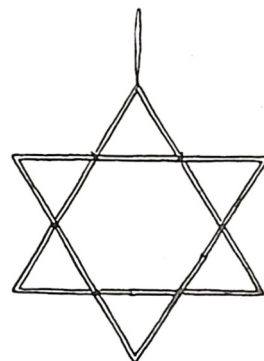
Grethe Nicolaysen.

*Med minner fra speidervennskap i krig og fred,
med vår hyldest til dere som kjempet og led,
med takk for alle gaver dere sendte til oss,
med hilsen og opmuntring, deres egen nød til tross.
Dere trosset landets fiender, ja, trosset straff og død,
og gjorde alt deres kunne for å lindre brorfolks nød.*

*Det er en udelte glede at vi har danske gjester
i disse dager med oss til jubileumsfester.
Ta med et lite minne, når dere drar igjen
og mange tusen hilsner til kjent og ukjent venn.*

Advents- Forberedelser

„1. December“ staar der paa min Kalender, og forfærdet tager jeg mig til Hovedet, lidt skuffet, for jeg lovede jo mig selv ifjor, at næste Aar vilde jeg begynde i god Tid paa Juleforberedelserne for ikke at naa udaset til den bedste Aften i Aaret: Juleaften med al dens Hygge; men saadan er det vel gaaet for de fleste Mennesker lige fra gamle Dage, og maaske det er meget godt saadan. Travlheden kan give Hygge, naar man forstaar at skabe den. De lange Rækker af Juletræer paa Gaderne med al deres Juleduft, og de trods Rationeringen flot pyntede Vinduer med al deres Lys og Stemning paa Gaden, men hjemme, der maa vi selv skabe den.

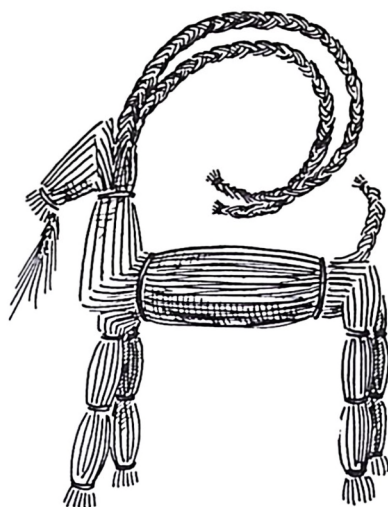
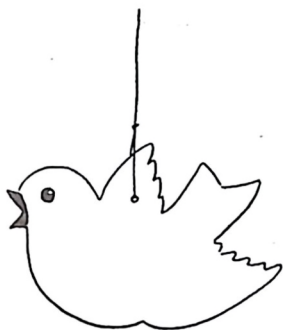
Hvis I har mindre Søsken, kan I selv lave en Julekalender til dem. I stikker en Kniv i Ryggen paa Grisen og ryster tilstrækkeligt med Sparepenge ud, saa I kan købe 24 forskellige Glansbilleder, der passer til Julen, eller I kan købe de nydeligste religiøse Billeder i en katolsk Boghandel; kan I selv tegne, kan I klare jer med det. Tag saa to Stykker Karton, hvidt eller kulørt, paa det ene klistrer du Billederne — i Rækkefølge eller i tilfældig Orden. I det andet Stykke Karton klipper du Vinduer, der svarer i Størrelsen til Billederne, ved at klippe de tre Sider, saa at Vinduet sidder fast paa den fjerde Side. Du klistrer saa de to Stykker Karton sammen ved at smøre Klistre uden om Billederne; saa tegner du Datoerne fra 1. til 24. paa Vinduerne, og er du rigtig fiks, kan du tegne det hele som et Hus eller klistre forskellige Billeder udenpaa, saa Kalenderen bliver lidt morsommere at se paa, bind saa et rødt Baand i til at hænge den i, og du skal se, den skal nok gøre Lykke.

Men Hyggen er ikke gjort med det; jeg laver altid en Julestue, foruden at jeg fylder Huset med Gran og Hjerter. Den første Søndag i Ad-

vent tænder vi Adventsstjernen, der er for svær for jer at lave, men I kan lave en Adventskrans af en Staaltraadsring, som I faar Manden, der handler med Fuglebure, til at lave. Den omvikler I først med Mos, saa den bliver tyk, og derover lægger I taglagt smaa sirligt klippede Grankviste, mens I vikler Garn eller Rosentraad om Ringen. Til sidst laves tre Lyseholdere af lidt svær Staaltraad, der vikles om Lysets nederste Ende og stikkes fast i Kransen, og pynt saa Kransen med røde og hvide Bær og Pilekviste, som du finder paa Søndagsturen.

I Julestuen, der hos os er Spisestuen, tager jeg Billederne ned og fjerner al Pynt, der minder om Hverdagen. Julekalenderen bliver hængt op, og paa Kranse ca. 75 cm i Diameter, lavet af Staaltraad og omviklet med Gran, hænger jeg udklippede Engle, Duer og Stjerner, tegnet paa tyndt Karton og udklippet; men lav først en Skabelon af Pap og tegn efter den. Spindelvævstynde Papirklip ser godt ud, tyndt Maskinskrivningspapir foldes og klippes i Mønstre, som I selv finder ud af. Et stort Hjerter kan laves i Staaltraad og beklædes ligesom Ringen, paa det hænger jeg miniature Kræmmerhuse og Hjerter, som jeg flet-

ter, desuden Hjerter klippet i rødt Karton, Sne-mænd klippet i hvidt og malet med Tusch og endelig Halmstjerner.

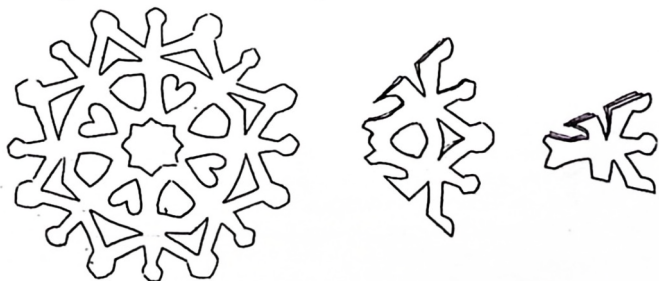
Sammen med Vat og Nisser pryder Julebukken Skænken. Halmtिंगene, der er en svensk Skik, laves i Rughalm, som I køber hos Fouragehandleren. Alle korte og daarlige Halmstraa sorterer I fra, for I kan kun bruge de lange; dem lægger I i Vand Dagen før, da I saa bedre kan arbejde med dem. Kan I skaffe Havretoppe, laver I Juleneg til Bordet. I køber de Holdere, som man hos Landkøbmanden sætter Regninger ned over, lakerer Foden rød og binder med smalle, røde Baand Aksene op om Pinden. Foden kan I selv lave, hvis I kan faa Gips, den røres op i Vand til en tyk Grød, sættes i Klatter paa olieret Papir, og ned i hver Klat stikker I en halv Strikkepind.

I Juleugen spiser vi paa Hjerter af rødt Glanspapir; husk at lave Skabelonen først, og saa klipper I Hjerter ca. 35 cm store, der bruges som Dækkeservietter. Ved hver Kuvert har vi et Lys, som er paaklistret et lille Hjerte, eller en Krans,

ca. 5 cm stor, kan bindes paa med røde Baand. Rundt om staar smaa Julebukke og midt paa Bordet Adventskransen eller en flad Skaal, pyntet med Gran og velpudsede Pigeoner eller Bær, Nisser eller hvad I nu kan hitte paa. Skal I have fremmede, klipper I Hjerter og klistrer paa Papirservietter og smaa hvide Bordkort.

Overalt i Huset pynter jeg med smaa Kranse, 5—10 cm i Størrelse, omviklet med Mos eller Gran og røde Baand, i Midten hænger et Hjerte; de bliver anbragt paa Lampeskærme eller under Billederne. Grangrene, hvortil I klipper Stjerner i hvidt Karton, hygger overalt paa Gange og i Badeværelset; ikke mindst hos Moder i Køkkenet maa I huske at hygge, hun skal ogsaa have sine røde Hjerter eller Grangrene, hvorpaa en flot tegnet og udklippet Julegris rider. Det kan alt-sammen gøres for smaa Penge, naar bare I tager jeres Hittepaasomhed i Brug, og saa kan I holde en glad Juleaften med en god Bevidsthed om, at I har været med til at skabe den rette Julestemning, og husker I saa ogsaa at hjælpe Moder i Køkkenet, er det helt rigtigt.

Lis Bang.

— Bladtrolden ønsker Dig en dejlig Jul!

Grete Thorbek fortæller om

Hav og Knob og Søspejdere

Gennem 25 Aar har Grete Thorbek og jeg mødt hinanden i Lejre, til Turneringer og paa Gadehjørner, og altid faar vi en god Snak — men ikke lang nok, for saa maa vi løbe hver til sit og til noget helt andet. Men nu kommer hun imod mig med en egen slingrende Gang som en Sømand paa Landlov, hendes Øjenbryn er trukket Thorbeksk til Vejrs, og hun gnistrer af Familieenergien.

„Vil du være Søspejder?“ raaber hun paa lang Afstand.

„Nej,“ svarer jeg bestemt, for det er absolut ikke noget for et Menneske, der bliver søsygt, bare det ser en Matros.

„Du skulde nu tænke over det,“ mener min energiske Kammerat, hvem jeg for evigt i Tankerne havde forbundet med Muld og Mark, Køer og Landjord. „Du er ved at blive gammel og dvask. Nej, Søens Liv, det er rigtig noget, der giver frisk Vejr og salte Pust om Sjøleroderne. Og kan du være bekendt at være blevet saa ældet, som du nu er, uden at kunne „slaa Glas“ og „skyde en Ende op?““

„Nej,“ svarer jeg bestemt og beskæmmet. „Fortæl mig saa om det!“

„Ja, nu skal du høre,“ siger Grete og skyder Sydvesten i Nakken, „nu maa vi til at finde en Form for et Søspejderarbejde. Drengene har jo som bekendt haft det længe, i Sverrig er Pigespejderne ogsaa gaaet i Gang, og det manglede da bare, at vi, som er en søfarende Nation, der synger om de Danskes Vej til Ros og Magt, ikke ogsaa skulde plaske husvant til Søs!“

Men foreløbig er det hele jo i sin Vorden, forstaar du. Vi havde tænkt os at finde en Form og saa begynde. Man kan ikke være yngre end 12 Aar, og Føreren skal normalt være over 20 Aar og være søkyndig, hun skal have Rang af Tropsfører og naturligvis underkaste sig de almindelige Regler for en Tropsfører i vort Korps. I Tropsraadet skal der mindst være to søkyndige Mennesker. Spejderne skal kunne svømme, de Fartøjer, de benytter, skal selvfølgelig være i sødygtig Stand og maa hverken over- eller underbemandes, der skal mindst være een Redningsvest pr. Mand om Bord. Er du saa beroliget?“

„Nej,“ svarer jeg bestemt for tredje Gang, „alle Søspejdere bør være vaccinerede mod Søsye efter den amerikanske Flaades Mønster. Men hvordan med Baade, Skibe eller Dampere, eller hvad der nu skal benyttes?“

„Det siger sig selv,“ siger Grete, mens hun en passant bemærker, at Vinden er løjet af, men staar Syd-syd-vest en Streg til Vest, „at til at begynde med vil det meste Søspejderarbejde nok foregaa til Lands. Der skal skaffes Baade, og det maa Troppen jo selv klare, og det kan godt tage en rum Tid. Som bekendt, selv for dig, din Landrotte, maa der en Baad til, inden der kan hejses Sejl! Men jeg skulde tro, at Arbejdet med at skaffe sig en Baad og med dens Vedligeholdelse skulde danne et godt Grund-

lag for et virkeligt Patruljeliv og Sammenhold. Og der er jo ogsaa meget, man skal lære, nye Knob, Takling og Besnoring i videre Udstrækning, end vi ellers har haft Brug for det, Semafor-signaler, kende Stjernebilleder og Skyformer og kende de forskellige Sejlskibsformer. „Til den Ende,“ siger hun og spejder sagkyndig udover Sortedamssøen, „ændres de almindelige Spejderprover lidt, og der indføres forskellige Grader af Kyndighed i Sømandskab.“

„Det lyder slet ikke saa tosset,“ maa jeg indrømme, „og Uniformen skal vel være blaa Badedragt, grøn Sydvest og Trefork?“

„Dine Vittigheder er ikke gode,“ siger min sortkrøllede Kammerat gennem 25 Aar og løfter Øjenbrynene paa en mere end Thorbeksk Vis, „vi havde tænkt os blaa Bluse, grønt Tørklæde med Anker og lange, mørkeblaa Slacks. Men naturligvis fører Depotet ikke saadanne Herligheder endnu, og det er kun en praktisk Paaklædning, vi saadan kunde tænke os. Og saa kunde du iøvrigt gøre mig den Tjeneste at skrive i det Organ, du redigerer, at vi haaber, Søspejderarbejdet maa blive et frodigt Skud paa vor gamle Spejderstamme. Jeg synes, at det maa kunne give en Fornyelse ikke mindst for gamle Spejdere, jeg mener store Spejdere, og at jeg vil være glad ved, om saadanne, der er interesserede i Arbejdet, vilde skrive til mig om det, jeg bor Skovridergaardsvej 65, Holte. — Men nu gaar Tog lige straks, jeg skal hjem og takle.“

„Fortæl mig lige,“ raaber jeg efter hende, mens hun krydser for Vinden, „er der nogen, der er begyndt paa dette Havliv?“

„Ja, de er begyndt i Slagelse med en stor Patrulje, som nu og da tager til Korsør og drømmer havgaende Drømme, mens de ser paa Verdenshavet. De er godt i Gang, og de skal ogsaa nok drive det til noget.“

Og saa skilles vore Veje i Løb igen. Maaske ser jeg hende næste Gang i de blaa Slacks og med Anker — hvis det da ikke bliver i blaa Overalls paa en Ladvogn som Transportchef paa Brahe-Trolleborg i Korpslejren 1946!

Redaktøren.

DEPOTET - MELDER

Naturligvis ønsker enhver Pigespejder sig Pigespejdernes Lommebog, der rummer alt, hvad der er værd at vide — og lidt til.

Bogen koster, selv om alt andet i Verden er blevet baade daarligere og dyrere, stadig kun 2 Kr., og hvis 6 af Patruljens Medlemmer bestiller den paa een Gang, faar I 15 pCt. Rabat.

Hvad er en Lomme uden Pigespejdernes Lommebog af 1946?

Fru Thorbeks Tak

Tak, kære Førere og Spejdere i Antvorskov Division — Tak, allesammen, for den fine Kongenaal i Guld, som I har skænket mig. Tak for jeres venlige Breve og fint tegnede og malede Lykønskninger, Blomster og Bøger, alt, hvad I har glædet mig med paa min 25-Aars Spejderdag. Jeg tænker kun med Glæde paa jer alle og har meget at sige jer Tak for igennem de 18 Aar, jeg fik Lov til at være jeres Divisionschef. Altid vil jeg følge jer med Interesse og glæde mig over hver Trops Fremgang og veludførte Spejderarbejde.

Paa Gensyn til Sommer, naar vi atter igen skal slaa vore Telte op sammen, jeg glæder mig til at se alle Troppene i Antvorskov Division samlet i Korpslejren paa Brahe-Trolleborg.

God Jul ønsker jeg for jer alle!

Jeres gamle Divisionschef

Ida Thorbek.

Rigmor Madsen, Taastrup. Lilian Frederiksen, Kløvertroppen, Amagerdivision. Kirsten Urth, Lemvig. Anne Lise Nielsen, Birgitte Gjoes Trop.

Birgit Israelsen, Ane Meedom, Tove Tvillinggaard, Lis Knudsen, Esther Høgsberg, alle fra Lemvig. Jytte Hiort, Amager Kløvertrop.

Kirsten Hyllested, Birkerød.

De fleste af de Førere, der kører saa glade ind i det nye Aar paa forrige Side, sender jer

en Julehilsen med Sommer i.

Kender du dem?

I Aar skal vi holde Jul paa en anden Maade, end vi har kunnet saa længe. Gid det maa blive en rigtig god Jul for os allesammen.

Og i det nye Aar skal vi opleve noget af det helt store, som vi har set hen til i de trange Aar, en Korpslejr, hvor saa mange som muligt af os vil mødes.

God Jul, lykkeligt Nytaar og paa Gensyn!

Hanna og Märta.

★

Fra Odense en Hilsen vi sender
til alle bekendte og gode Venner,
til Spejderne rundt om i D. D. P.
I Korpslejren faar vi jer nok at se!

Vi skriver og fylder Mappe paa Mappe,
saa alt i Lejren rigtig kan klappe.
4000 Spejdere i Lejr — min Tro!!!!
Glædelig Jul ønsker Anna og Bo.

★

Naar I nu alle har haft en dejlig Jul hjemme, gaar I vel i Gang med Forberedelserne til Korpslejren, og vi glæder os alle til at se, hvor dygtige I er. Træn og øv jer godt, faa det bedst mulige ud af jeres Træning, saa I til Sommer kan kaste jer ud i alle Turneringens Opgaver med Liv og Lyst, men lad Turneringen først og fremmest blive præget af godt Kammeratskab.

Jess.

★

Jeg glæder mig til Transporten i Korpslejren — for hvor bliver det nemt, naar alle Spejdere selv bærer deres Rygsæk og alt Teltgods bliver tydeligt mærket med Trops- og Divisionsnavn, — og saa glæder jeg mig til at se Korpssets første Søspejdere.

Grete Thorbek.

★

Bladtrolden fejer foran sin egen Dør og
ønsker, at mange vilde det i det nye Aar!

Spejdere i Det Danske Pigespejderkorps!

Julen staar for Døren — det gibber i os allesammen ved den Tanke. Vi glæder os — ja, glæder os dobbelt til denne første Jul i et frit Danmark — — —

Hvor bli'r det dejligt!

Og saa er der pludselig nogle, der siger: „Korpslejr paa Brahetrolleborg 1946“! — og vi maa standse op, spidse Øren, — er det virkeligt? —

Ja, I kan tro, det er — — — Planerne er lagt, og Lejren er allerede drøftet meget indgaaende.

Saa glød jer — — — og dygtiggør jer, saa I kan være med til Sommerens store Oplevelse.

Vel mødt!

Søren.

★

Kære Spejdere!

En sommerlig Hilsen ved Juletid — er ligeved at lyde som en daarlig Vittighed! Men ikke desto mindre vil jeg sende alle jer, som er paa den rigtige Side af Aldersgrænsen og ellers opfylder andre strenge Betingelser for Deltagelse, en sommerlig Hilsen i glad Forventning om den store Oplevelse, vi har forude.

Gid Korpslejren maa vise, at vi er trænede og dygtige Spejdere, som ikke alene vil være i Stand til at bygge en By op i Løbet af 1 Dag, men ogsaa forstaar at leve Livet i den paa eksemplarisk Vis.

En glad og rig Juletid — og derefter et godt Træningsaar ønskes baade store og smaa.

Grethe Nicolaysen.

★

Til Sommer skal vi mødes ikke blot i Spalter og Breve, men omkring Lejrbaalene i Brahe-Trolleborgs smukke Park.

Vi skal synge sammen, vi skal lytte sammen, og vi skal glæde os over, at der endelig er Gry over Danmark og Gry over Jord.

Vel mødt i 1946!

Annesofie.

Jeg ønsker jer en dejlig Jul, — jeg glæder mig til Sommer,
et Bord med rigtig lækker Sul. — jeg haaber, at I kommer.
I jeres Ønsker opfyldt faar, — saa ses vi nok i Lejren,
et rigtigt godt og dygtigt Aar. — hvem mon gaar af med

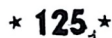
Sejren?

Annelise.

Mine bedste Julehilsener sender jeg alle store og smaa og et godt Spejdernytaar, der staar i Korpslejrens Tegn.

Vel mødt! og paa glad Gensyn ved Kantinen til Sommer.

„Mamma“.

Om et Øjeblik skal Tæppet gaa op!

Publikums Smaasnakken lyder som en festlig Summen og Brusen, der slaar op imod Tæppet — Forventningen er uhyre og bliver paa anden Side af Tæppet til en feberagtig Spænding, som umulig kan have været større hos selve Fru Heiberg. Man skubbes og trænges for at komme til at kigge gennem Sprækken ud paa Publikum og undersøge Stemningen i Salen. I første Parket skimtes Rasmus Havemand — taalmodig og formodentlig uden Begreb om, hvad det er, han er tvangsindlagt til! Toilettepragten er, om ikke just blændende Galla, saa dog takkelig-Søndag-eftermiddags. Rasmus er i graa Strømpfodder med hvide Tæer og lynende Krigsmedaille fra 64. Mor er udstyret med et Strikketøj, hvilket ligesom blaåt Tøj altid er pænt. Kusken, Pigerne og Husholdningsleven har ingenting, for saa kan de bedre klappe. Paa en Staaplads paa Galleriet skimtes Far, der er gaaet ind paa ta komme ind fra sit Studerevarelse paa den Betingelse, at han maa komme og gaa, som han vil. Han ryger lang Pibe, for Tobaksrygning er ikke forbudt.

Teatret er en omvendt Kasse, i hvis Bund der er boret Huller til de hjemmelavede Kulisser. Prosceniet er Rejsetæpper, der er sat fast i en Døraabning, og hvoraf et samtidig er Fortæppe. Belysningen er Stumper af Julelys, der er anbragt bagved alle Kulisserne. Stykket er „Den forvandlede Prinsesse“, hvortil „Børnenes Juleroser“ har bragt Personerne og Teksten. Der har ikke været Tid til eller Mulighed for at forsøge paa at skaffe et rigtigt Teater eller Dekorationer, saa man har kastet sig ud i den fristende Opgave med de forhaandenværende Midler. Det gaar ogsaa helt godt. Personerne er klistrede paa Pap og klippede ud — Dekorationerne er tegnede, malede og klippede ud og er egentlig ganske pragtfulde.

Saa gaar man i Gang med Forestillingen.

Drengene skal sørge for, at Personerne kommer ind i rette Øjeblik og tillige besørge Skrig udenfor Scenen — Larm af Folkemængde — Brag — og Afbrænding af „bensgalske Tændstikker“, som der ikke spares paa. Det værste er, at naar de først er begyndt paa Skrig og Larm og

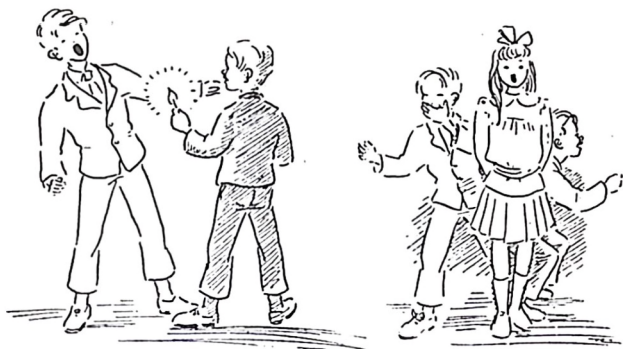
Brag, er det sommetider ikke muligt at faa dem til at holde op — man kender jo Drengene! — saa man maa skændes sagte og indædt med dem, før Forestillingen kan gaa videre.

Søsteren skal læse Teksten op, for hun er saa flink til at læse indenad. Det gælder om at læse med en saa vidt muligt udtryksløs Stemme — især naar der kommer Kærlighedsscener eller noget andet rørende — for at det ikke skal blive for flovt. Bedre bliver det jo ikke ved, at Drengene sidder og laver Ansigter til hende i Ly af Rejsetæpperne. Hvis der i Stykket forekommer Sange, kan man jo nok forstaa, at det bliver aldeles forfærdeligt. Saa opstaar der en skrækelig Pause, hvorunder de Agerende bag Rejsetæpperne vrider sig i lydløst Grin — indtil endelig en tynd, enlig Stemme forsagt istemmer et Jægerkor eller en Drikkeviser — fuldstændig svigtet af de andre, der dog havde lovet at synge med!

Men tys — tys! Tæppet er gaaet op for længe siden, og Dramaet udfolder sig for de betagne Tilskuers Øjne.

Prinsesse Hilda — yndig i hvid Rococodrags! — vandreri i Skoven og kommer paa en eller anden Maade i Skænderi med Heksen Mor Spidsnæb og hendes Søn Muldvarpen, saa Mor Spidsnæb i sin Vrede fortryller hende og giver hende et Kattehoved paa. Her opstaar altid en Pause, fordi Kattehovedet uvægerligt er væk og først efter lang Søgen findes under Bordet. Spændingen i Teatret stiger imens, og Uhyggen breder sig. Da Prinsessen har faaet Kattehovedet paa, vil hun ikke gaa hjem, eller maaske vil hendes Forældre ikke kendes ved hende. Hun forsvinder, uden at jeg rigtig kan huske hvorhen, for det er 55 Aar siden. Der gaar et Aar — i Mellemakten — Kongen kommer ind i Purpurkaabe og Guldkrone og siger: „Imedens mit muntre Følge fornøjer sig med at jage, vil jeg kun søge Ensomhed. Jagten, som før var min bedste Lyst, fornøjer mig ikke mere. Jeg kan kun tænke paa mit Barn — min stakkels Hilda!“

Ridder Danus optræder og tilbyder at finde Prinsessen og løse Trolddommen uden at ane, hvordan dette skal gøres; men han begiver sig da ud i den vide Verden,

hvor han gaar meget igennem og møder næsten alt, hvad der findes af Trolldøj. Først føres han vild af en Elverpige, som hænger i en Sytraad og hviler paa en enkelt Taa, hvorfor hun kommer dinglende ind — snart med Forsiden og snart med Bagsiden ud. Da Danus er sluppet fra hende, træffer han en eller anden hjælpende Aand — en Nisse, tror jeg —, der fører ham til en Hule, hvor Trolldmanden bor sammen med en ildsprudende Drage, en Trolldomsbog og en talende Ugle. Mens Trolldmanden er gaaet ud, lykkes det ved den uhyggeligste Manen og Besværgen at fremkalde en Snog, der lever i den kogende Gryde, hvor den grønne Sejd bobler:

Snog — Snog, dybt i min Gryde!
Op — op — spaa, om du kan!
Ellers — ellers evigt du syde
Skal — skal i det kogende Vand.

Snogen hæver sig op af Dampen — et Vidunder af Teknik og Mekanik udført med en Strikkepind, en sort Sytraad og lidt Damp fra en Kop varmt Vand — og mæler:

Dybt i Havet kan jeg se
Skjult en dejlig Perle —
Hvid som Anemonens Sne —
Rød som spæden Snerle.
Hvo som denne Perle finder,
Han løser alt, hvad Trolddom binder.

Efter denne Oplysning vælter Ridder Danus Baalet og Gryden og Uglen, og han og hans Hjelper forsvinder med Tryllebogen, der skal lære dem, hvad de videre skal gøre. Den ildsprudende Drage Faxinor maa ogsaa være fraværende, naar alt dette kan ske. Trolldmanden kommer tilbage med det tro Dyr, ser Elendigheden og sender Dragen af Sted for at ødelægge de frække Røvere. Den ildsprudende optraadte altid med en tændt, bengalsk Tændstik ud af Munden, hvorfor den efterhaanden blev noget sort og forbrændt i Ansigtet. I Skoven træffer Dragen Muldvarpen. Han har blaa Bukser paa, hvoraf hans lille sorte Hale stikker ud bagpaa, og Ridder Danus har ogsaa flotte blaa Bukser paa. Da Dragen kommer buldrende og ildsprudende, brøler den til Muldvarpen: „Er du den berømte Ridder med de blaa Bukser?“ Andet Signalement har Uglen nemlig ikke kunnet give. Af Vigtighed svarer Muldvarpen Ja og er lige ved at blive ædt, men den rigtige Ridder træder til og dræber Dragen.

Saa gaar Rejsen efter den vidunderlige Perle til Havets

Bund, hvor den ligger saa stor som et Kaalhoved i en aabnet Kæmpemusling bevogtet af Havheksen og den halvt knibske — halvt kokette Havfrue Bølgeblink. Hvorledes disse besejres, husker jeg ikke, men tilsidst drager Ridder Danus triumferende af Sted med Perlen og stiger op til Jorden igen.

Spændingen er nu paa Højdepunktet — hele Salen koger.

Bag Tæppet hersker en ubeskrivelig Ophidselse — Luftten gløder, og alle sveder. Kattehovedet er igen blevet borte, og hviskede Spørgsmaal og Beskyldninger krydser hinanden. Sofie faar af bare Spænding et frygteligt Anfald af Fjanteri og maa tilsidst sættes udenfor. Hvor er dog Kattehovedet? — Her — her! Det var bare kommet til at hænge fast paa et af Rejsetæpperne.

Dramaet skrider videre — Prinsesse Hilda gaar sorgende om i Skoven og udtrykker sine Følelser i smukke Vers — Ridder Danus træder ind: „Græd ikke — alt vil blive godt!“ Perlen skubbes ind, og Prinsessen rører ved den — Kattehovedet forsvinder for uigenkaldeligt sidste Gang, idet en saa godt som usynlig Haand fra Himlen river det af. — Kongen styrter belejligt ind og genkender sin Datter samt skænker i sin Lykke Ridder Danus hendes Haand. Almindelig Jubel og mange bengalske Tændstikker. — Tæppet falder under mægtigt Bifald.

Publikum lever op efter den Storm af Uhygge og mægtige Lidenskaber, der er gaaet hen over deres Hoveder, og vrimler snakkende til Garderoberne. Det vil sige — Far er gaaet stille bort for længe siden — Pigerne og Husholdningsleven gaar ud for at ordne Aftensmaden — Mor bliver siddende med sit Strikketøj.

Rasmus Havemand klør sig overvældet og betaget i Hovedet:

„Sikkedan — Sikkedan!“ siger han.

Mum.

★

AKELA- Patruljen

Julesne og Komplexer.

Det er ikke altid saa let.

Der kan være Problemer, man gaar og bakser med og ikke kan faa Klaring paa selv. Der kan være Spørgsmaal, man har faaet forkert fat paa og hellere end gerne vilde snakke med en lille god Ven om, men man kan ikke rigtig komme i Gang, og Spørgsmaalet gror og bliver maaske til en vældig og næsten uovervindelig Trolld.

Saadan gik det en Gang en af de smaa i Akelapatruljen, hende, vi kaldte Ridder Rap. Det var en lille Historie, der meget nemt kunde være blevet til en Tragedie, der havde

skilt hende ikke alene fra Patruljen, men ogsaa fra hendes uadskillelige lille Livsledsager Ridder Ro.

Det hele begyndte med, at jeg havde holdt en lille Tale, en lille, famlende og særdeles ubehjælpssom Tale i Patruljen. Det var ved et kunstigt Lejrbaal, for det er det mindst fløve, naar ingen kan se, hvor rød man bliver i Kinderne, og hvor ens Ører stritter af Benovelse. Det var en lille Tale om de smaa gode Gerninger, der skulde gøres, ikke bare fordi vi jo nu engang var Spejdere, eller for at vi kunde slaa os for Barmen og skrive i Rapporterne om vore sjældent gode Gerninger. Næ, det gode, man gjorde, skulde man gøre i Løndom o. s. v., o. s. v., o. s. v. Det var alt sammen saa sandt og saa rigtigt — og meget banalt og særdeles ubehjælpssomt. Men det slog Rod i Raps lille sjove, levende Sjæl.

Derefter gik vi over til at snakke om Jule-goodturns, og Forslagene var mange, gode og mindre gode imellem hinanden, men det endte med, at vi skulde samle noget Tøj og noget Mad til en fattig Polakfamilie med uoverskuelig mange halvbare Born. Og Rap var Fyr og Flamme for, at der ogsaa samledes eller lavedes noget Legetøj til de smaa halvbare, som ikke mentes at have andet at beskæftige sig med end en Pose med gule Ærter og en Roe til Fodbold.

Og det gik vi saa i Gang med med vanlig Energi og Udfoldelse af frit Initiativ, saaledes at Vera Vips alene vilde sørge for Hatten til Familiens fjorten Medlemmer, bare hun selv maatte bestemme, hvordan de skulde pyntes, Fniseras vilde frembringe noget saa væmmeligt og med saa høj Næringsværdi som Blodpølser, en vilde skaffe nogle Sweaterne, en anden nogle Frakker, Rap og Ro vilde lave Billedbøger, og selv fablede jeg om alt det varme, jeg vilde lave af fire røde Plydes Portiører med Klunker, som jeg havde Hals- og Haandsret over. Og saaledes var vi paa det bedste beskæftigede i Slutningen af November og det meste af December.

Men saa var det, det skete, da Rap en Dag var paa Vej til et Møde, hvor vi havde planlagt store Gøremaal til Sagens Fremme, at hun i Badstuestræde mødte en lille frysende Pige uden Overtøj, som græd saa forfærdeligt. Raps varme Hjerter svømmede straks over, her maatte hun tage Affære. Det var raakoldt og lidt snesjappet, og det var ihvertfald tydeligt, at den lille Pige frøs nederdrægtigt i sin tynde, slidte Kjole, saa det første, Rap resolut gjorde, var at tage sin varme Skolekaabe af og svøbe om den lille, triste Person, som græd og snøftede saadan, at det næsten ikke var muligt at forstaa, hvad hun fremhulkede, men til sidst mente Rap dog til sin Rædsel dog at opfatte, at den lille snøftede: „Mor er ved at dø! aah, Mor er ved at dø!“

Var der noget, Rap var bange for, saa var det for at se nogen dø, men hun var Spejder, og der var ikke andre Mennesker at se i Strædet, og nu havde den lille taget hende i Haanden tillidsfuldt, som om hun med sine to smaa ældre Aar var den, der kunde klare alle Paragraffer. Saa der var ikke andet for end at skyde Hjertet paa Plads og sige: „Kom, vis mig, hvor du bor!“ Bag et af de smaa, lave Huse i Strædet kom de til et Slags Havehus eller en lille Bagbygning med et Par smaa Værelser, hvor der var bitterlig koldt, og hvor der laa en yngre Kone i Sengen og rystede saadan af Kulde og klaprede saadan med Tæn-

derne i Feberystelser, at det ihvertfald var klart, at hun ikke kunde være helt død endnu. Dette trøstede den beslutsomme Rap saa meget, at hun straks gik i Gang med at lede efter noget at fyre op med. I det lillebitte Hus syntes der ikke at være et Stykke Pindebrænde at opdrive, og i Forhuset var der ikke en Sjæl hjemme, men til Gengæld stod der store Stabler af Brænde udenfor Køkkenvinduet, og her forsynede hun sig rigeligt og med nogenlunde god Samvittighed, „for de vilde jo have givet mig af det, hvis de havde været hjemme“.

Det med at fyre havde altid været Raps Fryd og Hæder, saa det varede ikke saa grumme længe, førend Brændeilden knitrede og bragede i en lille Kakkelovn, som ikke var længe om at varme det lille Værelse op. Varmen gjorde øjensynligt den syge godt. Ihvertfald kom hun saa meget til sig selv, at hun bad om lidt Vand og spurgte efter sin lille Pige, der viste sig at hedde Brunhilde. Men nu blev det klart, at Brunhilde ogsaa var syg, hun var krøbet sammen oven paa sin lille Seng stadig i Raps Frakke og laa nu dér meget hed i Kinderne, sovende, men hivende saa underligt efter Vejret.

Det var i den spanske Syges første Dage, og selv om Sygdommen endnu ikke graserede slemt i den lille By, saa havde det dog været galt nok til, at en kvik elleveaarig Spejder nok vidste, hvad den spanske Syge betød, og det var ikke fri for, at Haarene rejste sig paa hendes lille kortklippede Hoved, da hun pludselig anede, hvilken Sygdomsbule hun var dumpet ind i. Hun sank en Klump, og hun syntes allerede, det var en lidt øm Klump, — men saa rystede hun Angsten af sig. Hun kunde ikke flygte, enten maatte hun passe de to syge, eller ogsaa maatte hun skaffe Hjælp. „Skal jeg ikke give Dem noget varmt at drikke?“ spurgte hun. Den syge nikkede taknemmeligt, og efter at have rodet lidt rundt i det diminutive Køkken, der var lige saa pillent og ordentligt som de smaa Stuer, fandt hun en Flaske Hyldebærssaft, som hun syntes maatte passe godt til Lejligheden, og lavede en varm Hyldebloddy, som hun fik hældt i den syge Kone. Bagefter gik hun hen og lagde en Dyne over Brunhilde, men hun syntes, at det var Synd at vække hende ved at trække Frakken af hende, saa den lod hun hende beholde paa. Saa puttede hun endnu et Par store Brændeknuder paa Ilden og søgte at gøre den syge Kone forstaaeligt, at nu gik hun ud for at faa fat i en Læge.

Det var koldt og sjappet, da hun kom ud, men hun

havde Heldet med sig og løb lige paa en Lægebil, da hun kom ud i Strædet. Det var en fremmed Læge, der sad i den, formodentlig den nye, der lige var kommet til Byen. „Vil De ikke nok komme med mig?“ bad hun meget alvorligt. „Jeg har fundet to syge Mennesker. De er meget syge, tror jeg, og jeg kan slet ikke finde nogen, der kan tage sig af dem.“ Lægen greb straks sin Taske og fulgte hende, mens han spurgte hende lidt ud om, hvordan hun havde „fundet“ dem, og om det lidt, hun vidste om det hele. Han undersøgte dem hurtigt og forklarede Rap kort, men venligt: „Det var godt, du kaldte paa mig. De har begge Lungebetændelse, tror jeg. Og nu skal jeg sørge for, at de bliver indlagt med det samme. Du kan lige løbe hen til Sygehuset med denne Besked fra mig. Men her saa een Ting til: træk nu Vejret helt ned til Bunden af dine unge Lunger, naar du kommer ud. Og saa kan du tage den lille Tablet, jeg giver dig her. Og saa synes jeg for øvrigt, at du for en Sikkerheds Skyld skulde gaa i Seng, naar du kommer hjem!“

Det var egentlig først paa Vejen hjem fra Sygehuset, at Rap med Smagen af den bitre Desinfektionstablet i Munden kom til at tænke paa det Patruljemøde, hun nu havde forsømt, og paa, at hun havde gjort sin Pligt, og at det gjorde man i Løndom, og det talte man ikke om. Ikke engang med sin lille bedste Ven.

Og der havde vi siddet og undret os over, hvor den lille, energiske Ridder dog blev af, og vi havde skrevet det grimme Minus i Dagbogen, som betød, at hun var blevet væk uden at sende Afbud, og det var noget ganske ukendt i Akelapatruliens Annaler.

„Hvor er din Kaabe?“ var det første, lille Raps Mor spurgte om, da hun kom hjem. „Den har jeg glemt!“ løj hun, for det maatte hun, og denne Komplikation havde hun slet ikke naaet at tænke paa. „Jeg synes, Anna-Gerda bliver altfor glemsom og ukvindelig af det Spejderi,“ sagde Faster Ulrikke, som var det sure Element i den Familie, „og jeg synes, at hun ikke maa gaa til Spejdermøder, førend hun finder den Frakke!“ og det blev det ved, fordi de voksne var lidt bange for Tante Ulrikke med den hvasse Tunge, og Ridder Rap lukkede sig inde i sig selv og forhærdede noget i sit Hjerte, for nu var der ikke noget, der var saa forfærdeligt meget ved mere her i Verden. For Frakken kunde hun ikke faa, og saa skulde hun altsaa ikke mere være med til at skingre: Vi ser os vel for, oh Akela! — naar Akela med vældig Røst begyndte et Møde med at raabe: Se Eder vel for, oh Ulve!

Næste Morgen blev jo ikke mere lystelig. Der var en Del Snak om Frakken, da hun maatte gaa i Skole i sin Søndagskaabe, og paa Skolen var Ro et stort bebrejdende Spørgsmaalstegn. Og naar de andre spurgte, svarede hun hver Gang lige trist og indædt: „Jeg glemte at gaa til Patruljemøde!“ Det var for os alle ikke alene forargeligt, men ogsaa yderst mærkværdigt. Ingen var saa spejderglad og pligttopfyldende som lille Ridder Rap, ingen havde været saa ivrig med Forberedelserne til Jule-goodturn, ingen plejede at være gladere og mere veloplagt. Og nu mødtes vi kun af et lille, haardt, tillukket Ansigt, og naar vi snakkede om næste Møde og nye Forberedelser, mumlede hun kun noget med bortvendt Ansigt om, at det godt kunde være, at hun ikke kunde komme. Ro holdt sig for-

nærmet i de tre første Frikvarter, men saa kunde hun ikke mere. I Spisefrikvarteret stak hun sin Arm ind under Kammeratens og begyndte en lang Historie om, hvordan hun og Wikkelvejr havde fulgt en fuld Mand hjem igaar, for de var saa bange for, „at han skulde komme noget til,“ — men Rap vendte sig om paa Hælen og sagde koldt: „Sine gode Gerninger skal man ikke tale saa meget om!“ og saa gik hun hen og spillede Langbold med Drengene og stak fabelagtig godt.

Saadan gik det meste af den Uge, og vi følte med Græmmelse og stadig Undren, at en Trolld maatte være faret i Ungen, at hun var ved at gaa sine egne Veje og maaske ikke mere vilde jage med det frie Folk langs Waungaflodens Bredder!

Men en Dag, da jeg gik ned ad Gaden i Uniform, standsede en Lægebil ud for mig, og Byens unge Læge, som havde et lillebitte Skæg, der fik mange unge Dammers Hjerte til at banke lidt haardere under Korsettet, bad mig gøre ham en Tjeneste. Ud af Vognen hev han Raps kendte Frakke. „Du kan vel ikke gøre mig den Tjeneste,“ sagde han, „at opklare, hvem denne Frakke tilhører? I er vel ikke flere, end at det kan lade sig gøre. Den tilhører en lille gæv Stump Pigebar, som for otte Dage siden paa egen Haand tog sig af en meget syg Mor og hendes syge Datter. Jeg fik virkelig Respekt for Spejderne, efter at jeg saa, hvad den lille Stump Pigebar af sig selv havde klareret. Og jeg er lige ved at sige, at hvis hun ikke havde sørget for Varme til dem og for, at de kom under Lægehjælp — ja, saa er jeg ikke helt sikker paa, at de havde klareret den saa flinkt, som det nu ser ud til, at de skal. Hvad mon hun hedder?“ „Vi kalder hende Ridder Rap!“ svarede jeg med en stor, varm Fornemmelse af Glæde i Hjertet. „Ridder Rap,“ sagde han med et Smil, „det synes jeg passer vældig godt til hende. Hils min Veninde, Ridder Rap!“

Med Frakken over Armen gik jeg let om Hjertet til Møde og sendte Ridder Ro hen efter Ridder Rap medbringende Frakken og den Besked, at vi ventede hende, og det varede heller ikke mange Minutter, før vi havde dem begge med hinanden om Halsen, siamesiske og „uadskillelige“ som før.

„Jamen, hvorfor fortalte du ikke, hvad du havde lavet?“ spurgte de allesammen.

„Fordi saadan noget snakker man ikke om,“ sagde Rap og skelede lidt hen til mig. Og der var intet kunstigt Lejrbaal, men en Pære under en lille, bar Skærm i Loftet, som tilfulde afslørede, at jeg blev meget rød i Kinderne og prikøret. Men de kunde ikke se, at jeg bestemte inden i mig selv i et Lønkammer, at nu skulde der ikke holdes flere Taler i mit Liv.

Men det glemte jeg siden.

Aketa.

Korpsnyt

under denne Overskrift vil vi for Fremtiden bringe Nyt fra Korpsset til Orientering for dem, der ikke ser „Førerbladet“.

Denne Gang synes vi, I skal høre lidt om de mange nye Troppe, der skyder op rundt omkring:

Nye Troppe:

Bavnehøj Trop — Sct. Jørgens Div. — Tropsf. Asta Dahl. — *Lind Trop* — Midtjyske Div. — fung. Tropsf. Else Hansen.

Ravnkilde-Haverslev Trop — Nørrejske Div. — Tropsf. Alice Mygdal.

Nykøbing Sj. Trop — Hroar Div. — Tropsf. Fru Køler Rasmussen, Blaamejsf. Fru Hansen.

Humblebæk Trop — Frederiksborg Div. — fung. Tropsf. Signe Carlsen.

8. *Aarhus Trop* er foreløbig startet som en Blaamejsflok med Inga Andersen som Fører.

Birkerød Trop — Frederiksborg Div. — er genopstaaet med Thyra Nielsen som Tropsfører.

Og saa er den første Sø-Pige-Spejdertrop startet i Slagelse — Antvorskov Div. — med Inger Flemming Sørensen som Tropsfører.

Deling af Troppe:

Kerteminde Trop — Sct. Knuds Div. — er blevet delt i to: 1. Kerteminde med Elsebeth Sparsøe som Tropsfører og 2. Kerteminde med Ebba Serritzlew som Tropsfører. Samtidig er Blaamejsflokkene blevet delt i to med Marie Greve og Else Jantsen som Førere.

Esbjerg Trop — Blaavand Div. — er blevet delt i tre: 1. Esbjerg: Tropsf. Else Christiansen, 2. Esbjerg: Tropsf. Sigrind Randløv Kristiansen og 3. Esbjerg: Tropsf. Birthe Kolbeck.

Holstebro Blaamejser — Hede Div. — danner Trop med Fru Gunnar Nielsen som Fører.

Struer Trop — Hede Div. — er blevet delt i tre: 1. Struer: Tropsf. Grethe Sørensen, Struer Seniortrop: Seniortropper Inga Strand, og Struer Blaamejssetrop: Blaamejsf. Ellen Margrethe Nielsen.

Opløst Trop:

Spøtmejerne (Seniortrop) i Sct. Jørgens Div.

Er det ikke dejligt at se og høre, hvordan Korpsset vokser fra Dag til Dag?

Og hvordan staar det ikke til i jeres egen Trop? Har I ikke ogsaa Kammerater, der gerne vil være Spejdere og være med i Korpsleiren? Ved I hvad I skulde? I skulde sige til dem, at de skal melde sig nu, for som I læste i sidste Nr. af „Pigespejderne“, kan kun de Spejdere, som er opført paa Styrkelisten pr. 1. Januar 1946, komme med i Korpsleiren.

Esbjerg Trop

fejrede den 9. November sin 25 Aars Fødselsdag ved en stor Fest paa Paladshotellet. En Del gamle Spejdere, bl. a. Troppens første Fører Frk. Kielrich (nu Fru Fager), var mødt op til Festen og blev hyldet som det sig hør og bør for en Trops Pionerer. — Blaamejserne opførte „Prin-

sessen, der blev væk“ og Spejderne spillede Dilettant: „Charles Tante“ og det gjorde de vældig godt. En Patulje sang en Vise, som for omtrent 25 Aar siden var skrevet om en week-end — den gjorde megen Lykke.

Der blev holdt Taler og overrakt Gaver, der var amerikansk Lotteri med et Væld af Gevinster, der blev sunget og danset, kort sagt, der var Feststemning, og det er heller ikke saa underligt, for det var en stor Dag for de Esbjerg Pigespejdere, der nu tæller saa mange, at Troppen maa deles i 3 Troppe. For godt Førerarbejde i mange Aar blev Inger Rosenkilde takket varmt baade af Spejdere og Forældre. Vi ønsker de nye Troppe Held og Fremgang og haaber, at de gode Traditioner og Skikke, der prægede den gamle Trop — ogsaa maa spores i de nye Troppe.

Bo.

*

Boganmeldelser

Fra Chr. Eriksens Forlag har jeg faaet tre smaa Kommedier, som maaske nok kan afhjælpe Savn i Troppene, især hvor det drejer sig om at finde paa noget, mindre-aarige kan opføre. De er alle forfattet af H. P. Skaarup. Der er først „Et Julestykke“ om en Klasse, der ved et Par flinke Nissers Mellemkomst falder i Søvn og drømmer om Begivenhederne i Bethlehem. Den kommer jo nok for sent til at finde Anvendelse i Aar. Men husk den til næste Aar.

Saa er der en fiks Dramatisering af „Klods Hans“, som maa kunne finde Anvendelse, maaske ikke mindst i en Blaamejsflok.

Endelig er der et mere aktuelt Eventyrspil om „Landet, der blev frit“, en Komædie for større Born. Der optræder Konger og Dronninger, Nazister og Montgomery og er en Del mere krævende end de to foregaaende.

De koster alle 35 Øre og faas hos enhver Boghandler.

Og fra Jespersen og Pios Forlag er kommet fire Bøger egnet til Julegaver til Veninder og Kusiner.

Der er Ellen Bonnesens: „Pilegaarden“, en Bog om en ung, forvænt Københavnerpige, der af Krigen tvinges til at blive ude paa en Gaard paa Landet, hvor hun imidlertid lærer at tage fat, og som efterhaanden bliver glad for det mere primitive Liv — og en ung Dyrlæge.

Sigrind Rasmussen: „Maaske var det Kærlighed“ handler om en ung Pige, der har det rart og sorgløst hjemme, men som pludselig rykkes ud af Hverdagen ved en motor-kørende Svenskers Mellemkomst. Men senere finder hun sig selv og sin Plads i Tilværelsen igen.

Viva Lütken: „Froken Forvalter“ er en Bog fuld af morsomme Episoder og Begivenheder og handler om en fjortenaarig Berit, der sendes paa Rekreatjonsrejse til en Grandtante paa Landet, hvor hun maa skalte og valte som hun vil. En meget forfriskende Bog.

Ellen Duurloo: „Tre raske Piger“ er ogsaa en god Bog om tre Søstre, der pludselig bliver forældreløse, men klarer sig alligevel og klarer sig godt.

Især de to sidste er velegnede til Julegaver.

Red.

SENIOR-SPALTERNE

Rapport til Divisionen om Seniorarbejdet.

Helsingør Trop har nu 3 Seniorpatruljer med ialt 20 Seniorspejdere i Alderen 16—26 Aar.

Seniorpatruljerne holder regelmæssige Moder 2 Gange om Maaneden, enten i Spejderhytten eller hos hinanden efter Tur. Desuden tager man paa Travetur eller har Orienteringsløb af og til en Søndag, naar Tiden tillader det, og deltager ellers saa vidt muligt i Troppens Arrangementer — ikke mindst for at lære Spejderne at kende.

Fliden blandt Seniorspejderne er absolut ikke imponerende, men vi har det hyggeligt og morsomt sammen. Paa Moderne arbejdes der — nogle Gange mere end andre Gange — enten med Seniorproven, 1. Kl.s Proven eller eventuelle Duelighedstegn; der fortælles Nyt fra Troppen, og der sludres kammeratligt over Theen. Denne Thedrikning foregaar saaledes, at hver Spejder tager et Par Oste-mad'er og lidt Sukker med, og saa giver Aftenens Vært The. Alle Mad'erne bliver serveret paa et stort Fad — ikke noget med kedelige Madpakker, og saa spises der — og sludres hyggeligt. Som Regel har en af Seniorspejderne i Forvejen faaet at vide, at i Aften er det hendes Tur til at komme med et Emne, der kan diskuteres — og saa gaar det løs! Disse Emner kan dreje sig om alt muligt — lige fra Religion til „Kosmetik og Uniform“, og det morer Pigerne vældigt at diskutere. Hver Spejder har en Arbejdsbog, som bliver flittigt benyttet f. Eks., naar Spejderne lærer om de nordiske Landes Spejdere, deres Uniform og Emblemer, bliver der skrevet og tegnet Emblemer, og det er min Erfaring, at Seniorspejderne er lige saa glade for deres Arbejdsbøger som nogen Blaamejse. Desværre er navnlig gamle Spejdere, der gaar over i en Seniorpatrulje, som Regel enige om, at Seniorproven er jævnt kedelig. For at „pynte“ lidt paa den har jeg af og til brugt nogle Punkter af Drengespejdernes „Skovmands-prove“, og vi har ogsaa i Sinde nu at pille lidt ud af de svenske Seniorscouters Program og arbejde med det ind imellem vor egen Seniorprove. Desuden arrangerer vi ofte smaa spændende Konkurrencer og Opgaver til Moderne (som f. Eks. aktuelle Spørgsmaal, Kompasopgaver ell. a.), som skal besvares skriftligt i Arbejdsbøgerne, og sligt plejer at gøre Lykke.

Vor 1. Seniorpatrulje — „Knoklerne“ — bestaar udelukkende af gamle Spejdere (22—26 Aar), der i sin Tid, for snart 10 Aar siden, var med til at stifte Troppen. De fleste af disse Spejdere er gift nu, derfor kalder de mindre Spejdere ofte Patruljen for „Konepatruljen“, men alligevel holder de dog fast ved Spejderarbejdet og kommer saa vidt muligt til hvert Mode. Knokkelpatruljens Hverv i Troppen bestaar i at tage sig af Underholdningen til vore aarlige Tropsfester, et Hverv, som de gamle Piger jo efterhaanden har faaet en vis Øvelse i, de finder Emner — „skjulte Talenter“ — blandt Spejderne, sørger for Lokale, Musik o. m. a.

2. Seniorpatrulje — „Ophelia“ — bestaar baade af gamle Spejdere og af andre, der først er blevet Spejdere i 17—19 Aars Alderen. Denne Patruljes Hverv er at hjælpe til

med Tropssturene, være Kontroller og Dommere, naar det kræves, og af og til arrangere en Tropstur selv, hvilket f. Eks. skete i September, da havde „Ophelia“ planlagt et ganske udmærket Spørgslob med mange gode Opgaver. Skal noget maskinskrives i flere Eksemplarer, er det „Opheliapatruljen“, der sørger for det. Desuden er disse Piger vældig flinke til at arrangere forskellige Smaakomedier o. lign. til Lejrbaalsunderholdning; som f. Eks. nu vi skal til Sverige, har vi lagt alt angaaende Underholdning i „Ophelia“-Spejdernes Hænder, og det kan vi heldigvis trygt gøre.

Den 3. og yngste Patrulje er endnu ikke „døbt“, det er Spejdere i 16 Aars Alderen og een lidt ældre, der antagelig senere skal lede Patruljen, indtil videre leder jeg den selv, og Spejderne er nu i fuldt Sving med Seniorproven. Denne Patrulje har endnu ikke faaet noget Hverv i Tropsarbejdet, men skal ikke gaa fri ret længe! Forøvrigt er Seniorspejderne nu kun glade for at have lidt Føling med Arbejdet i Troppen, og det betyder jo en stor Lettelse for Tropsledelsen. For Tiden arbejder alle 3 Seniorpatruljer med Julegood-turn.

I April 1944 — da der endnu kun var 2 Seniorpatruljer, blev der arrangeret en „Old-girls“ Turnering, planlagt af Tropsførere og Patruljeførere, der ogsaa var Dommere. Resultatet blev, at „Knoklerne“ vandt Sølvpladen til Standeren. En lignende Turnering (Heldagstur, Orienteringsløb med Opgaver) skulde have fundet Sted mellem alle 3 Patruljer nu i denne Maaned, men maatte udsættes paa Grund af Sverigesturen, da kun ganske faa af vore store Piger kan tillade sig at have 2 Søndage efter hinanden optaget af Spejderne.

Seniorspejderne i Helsingør har det store Ønske, at Korpsen — inden længe — vil udvide Seniorproven, som f. Eks. den svenske Seniorprove med 1., 2. og 3. Grad*), saaledes, at man har noget nyt at arbejde videre med; forøvrigt ser det ud, som om der var mange gode Idéer i den lille svenske Provebog, kunde man ikke „laane“ lidt dér?

Med Haab om, at denne Oversigt har givet et lille Indblik i vort Seniorarbejde.

Venlig Spejderhilsen

Rita Strube, Tropsfører.

*) NB. Om denne 3. Deling af Seniorarbejdet kan vi fortælle, at Seniorspejderne kan vælge mellem 3 forskellige Træningsretninger:

a. *Ledertræning*: Her trænes først til 1. Kl. Proven, men med strengere Krav end for Spejderne, dernæst skal man sætte sig ind i Organisation og Ledelse af Trop, Patrulje, træne i at tilrettelægge og lede Lejr o. s. v.

b. *Alm. Træning*: Her arbejder Patruljen med at sætte sig ind i Barnepleje, Økonomi, Samfundskundskab og politisk Orientering.

c. *Vildmarkspatruljen*, som træner med Orientering, Wood-craft, første Hjælp og Lejrsport.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Tinka kan tit denne Tanke faa:
Bare man kunde faa Rede paa,
om det er sandt, der er Nisser til.
Hvis de virk'lig til Jul er paa Spil,
saa vil det være Synd om man snød
den for den sædvanlige Julegød.

Derfor lidt halvlov i Smug hun gaar
atter paa Loftet med Gr. d i Aar.
Men Mads han staar og lurar saa smaat,
det passer den lille Gavstriks godt,
her ser han Chancen til at bru'e
sin fine rede Nissehue.

Men Tvivlen endnu i Tinka laa,
og nysgerrig hun fra Stigen saa,
men var dog nær faldet ned derfra,
det som hun saa, et Chock hende ga';
En lille Nisse med Hue red
sag og spiste den dejlige Grad.

Og da hun bagefter traf sin Ven,
fortalte hun ham om Nissen - men
Mads stod bare og smilte saa bredt
med Blik i Øjet, saa sagde hun vredt:
»Ja, nu kan du jo tro, hvad du vil,
jeg ved bestemt, der er Nisser til.»

Det danske Pigespejderkorps Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, Kbhvn. Ø.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Nyhavn 63, Kbhvn. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøegade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, Kbhvn. Ø.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maaløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR

I KØBENHAVN

Lundsgade 6, Kbhvn. Ø. Telf. Øbro 8383.

Postgiro 40673. Korpssets: 38427

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøegade 199, Odense. Postgiro 33633. Alle Bidrag til Bladet sendes inden den 25. i Maaneden for at kunne komme med i det først udkommende Blad.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle Bladbidrag sendes inden den 5. i hver Maaned, hvis de skal naa at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

Med Julegaver

fra Depotet

<i>Smaa</i>	Sangbog i Skind	4.50
<i>Nyheder:</i>	Arbejdsbog m. Emblem . .	0.65
	Kalender 1946	1.50
	Lille Notesbog m. Spejdermølv .	0.25
	Lommebog 1946	2.00

Depotets Juleprisliste
har I vel sørget for at faa?

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

REDAKTION: FRU ANNESOFIE HERMANN, Ellemosevej 89, Hellerup.
ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „PIGESPEJDERNE“, Fru Anne Marie Larsen, Vesterled 30, Odense. Postgiro 36302.
EKSPEDITION OG TRYK: FYENS STIFTSBOKTRYKKERI, ODENSE. Afleveret til Postvæsenet den 14. December 1945.

21087